

Hồi 8

Thiên Nam Song Tinh

Bên ngoài không có tiếng đáp:
Chỉ nghe một tiếng gió đánh "tạt" một cái.

"Phục !"

Với tiếng gió tạt ấy Cừu Thiên Hiệp đoán biết cả hai người đàn bà đều một loạt nhảy lên mái ngói.

Tuy không rõ hai người đó ai là bạn, ai là thù, song Thiên Hiệp không thể không lo lắng.

Chàng đưa tay đẩy cánh cửa sổ, rồi lòn người ra ngoài, đánh bật một cái, thân chàng đã bay ngược lên trên, chân chàng nhẹ nhàng đáp lên như một chiếc lá khô.

Chàng vừa chiêu dương xong nên tinh thần của chàng khỏe khoắn, nội công của chàng rào rạc khiến chàng lanh lẹ vô cùng.

Lúc chàng đánh thoát lên mái ngói thì thấy bốn bề vắng tanh, không có tiếng động.

Đưa mắt nhìn về phía xa xa, ngoài hai chục trượng, chàng mới nhận ra có hai bóng người đuổi nhau như hai vệt khói mờ trong bóng tối âm u.

Đoán biết hai cái bóng đó là hai người đàn bà vừa đối thoại với nhau cạnh cửa sổ phòng ngủ của chàng, chàng liên cong mình lại định diễn ra thuật "khinh thân thần tốc" đuổi theo.

Nhưng rắc rối làm sao, chàng chưa kịp thoát đi thì từ phía đông lại có hai bóng đen khác phi thân về phía chàng.

Lối phi hành của hai người này cũng thần tốc không kém.

Chỉ loáng mắt, hai bóng đen lớn dần, và Cừu Thiên Hiệp nhận ra đó là hai hán tử trung niên.

Cừu Thiên Hiệp giật mình, không ngờ nơi thành Tương Dương này trong lúc nửa khuya lại có nhiều cao thủ võ lâm xuất động như vậy ?

Chàng vội lách mình núp vào bóng tối để dò xét hành động của hai người mới đến.

Chàng vừa núp xong thì hai người kia cũng đã đến cách chàng không bao xa.

Người đi trước là một quái nhân mình ốm như một bộ xương khô, đôi mắt sâu húp vào như hai cái lỗ. Tuy nhiên, hai cái lỗ sâu ấy lại chiếu ra hai luồng tinh quang sáng rực. Đằng sau lưng người đó có đeo lưng lẳng một cây trường kiếm.

Người đi sau, mặt vàng, bên trái có một vết sẹo đỏ như máu to bằng bàn tay, bên hông có quần một sợi gân beo.

Cả hai đều có vẻ dè dặt, nên họ lần từng bước một, không phát ra một tiếng động nào.

Khi đến chỗ mái ngói, gần Cừu Thiên Hiệp núp, người cao ốm quay đầu lại khẽ hỏi đồng bọn:

- Quý hữu chắc chắn thằng bé ấy trú tại khách sạn này sao ?

Người mặt vàng có vết sẹo đỏ ứng tiếng đáp ngay:

- Chính vậy ! Lúc ấy tôi thấy rõ hắn đi dạo trên các đường phố rồi lên vào đây trú ngụ.

Người cao ốm nói:

- Thế thì chúng ta lục soát mấy căn phòng này, thế nào cũng phải gặp mặt hắn.

Vừa nói, hai người dắt tay nhau nhảy xuống sân khách sạn, tiến dần đến nơi căn phòng lúc nãy Cừu Thiên Hiệp vừa thoát ra.

Thiên Hiệp đứng trên cao nhìn xuống trông thấy rõ ràng từng cử động của hai người.

Họ rón rén đến bên cánh cửa sổ mà chàng vừa mở, cả hai đưa đầu vào.

Bỗng nhiên, cả hai đều giật mình, bắn người lùi ra ba bước mặt lơ lảo, liếc nhìn nhau một cái rồi đứng trân trân như hai con gà gồ.

Cừu Thiên Hiệp lấy làm lạ, không hiểu việc gì đã xảy ra ?

Tại sao họ vừa nhìn vào phòng ngủ của chàng lại thất kinh hồn vía như thế ?

Đứng sững một lúc, hai người kia lại rón rén lui ra phía sân khách sạn, rồi đánh thoắt lên mái ngói.

Cả hai tiến dần đến bên chỗ chàng núp cách không bao xa, và họ tìm một bóng tối ẩn thân.

Lúc này Cừu Thiên Hiệp không trông thấy hai người kia nữa, nhưng vẫn nghe được tiếng của họ thầm thì trò chuyện.

Một người nói:

- Quý hữu trông thấy rõ chứ ?

Có tiếng đáp lại:

- Sao lại không ? Màu lục lóng lánh của chiếc "tráng đơn lệnh" cắm ngay ở cửa sổ ai mà không thấy ?

Người kia lại thở dài than:

- Đêm nay chúng ta khó hành động rồi ! Nếu chúng ta làm kinh động đến vị "sát tinh" đó thì chúng ta mất mạng ngay.

Người nọ ứng tiếng đáp:

- Tại Bảo Sơn mà chúng ta không đoạt được thiết thư, để hấn mang ra khỏi Hoàng Hà thì còn khó khăn hơn nữa.

Lúc bấy giờ Cừu Thiên Hiệp mới biết hai nhân vật võ lâm này vì muốn cướp giết thiết thư của chàng mà đến đây.

Bất giác lòng chàng cảm thấy tức giận không sao dần được nữa.

Ồ ! Lại có kẻ theo rình rập để mưu đoạt lấy thiết thư của chàng sao ?

Chàng không thềm nghe hai người đàm đạo nữa.

Từ trong bóng tối, chàng phóng mình nhảy ra cất giọng nói:

- Cừu Thiên Hiệp ở đây, và thiết thư cũng ở đây. Các người có giỏi thì tranh đoạt đi.

Thái độ ương ngạnh của chàng thiếu niên này thật đáng tức cười.

Tuy nhiên, sự việc xảy ra bất ngờ như vậy khiến cho hai người kia kinh khủng !

Chẳng hiểu vì sao, cả hai đều cong mình xuống van xin:

- Cô nương !.. Bẩm cô nương !.. Chúng tôi..

Cừu Thiên Hiệp nghe họ nói cũng không hiểu gì cả. Tại sao họ lại gọi chàng là cô nương ?

Chàng nhống cao người lên, nhìn đối phương đang đứng sát vào nhau, mặt đầy vẻ sợ sệt, nói:

- Hừ ! Ai là cô nương ! Các người điên rồi sao ! Hãy mở mắt mà nhìn kỹ xem ta là con trai hay con gái ?

Bây giờ hai người kia như sức tỉnh, bốn mắt sáng quắc nhìn chàng chăm chăm một lúc.

Người cao ốm như bộ xương khô hét lên một tiếng nói:

- A ! Té ra là người ! Tốt lắm ! Vậy thì người quả là đứa bé gan dạ chưa từng thấy.

Cừu Thiên Hiệp cười khúc khích:

- Ta không gan dạ gì cả nhưng quyết không có những hành động dê hèn, rình rập để mưu đoạt báu vật của kẻ khác.

Người mặt vàng có vết sẹo đỏ xen vào:

- Thiết thư của giang hồ, đâu phải của người. Kẻ nào đủ sức thì đoạt lấy nó.

Cừu Thiên Hiệp đồng dục nói:

- Được ! Nếu các người đủ sức thì cứ đoạt lấy xem sao.

Giọng nói cứng rắn của một gã thiếu niên chưa từng góp mặt trên giang hồ, khiến cho hai người kia cũng lo sợ.

Họ nghĩ rằng:

- Thằng bé chưa ráo máu đầu, võ công dù cao diệu đến đâu cũng không thể ngạo nghễ như vậy. Có lẽ là một nhân vật lừng danh nào hiện đang theo phò hộ hẳn là phải.

Nghĩ như thế cả hai đều mắt liếc về phía khách sạn có vẻ kinh sợ.

Cừu Thiên Hiệp nói:

- Các người cứ ra tay cướp đoạt đi.

Người cao ốm như bộ xương khô nói:

- Chúng ta ra ngoài thành nói chuyện.

Cừu Thiên Hiệp hỏi:

- Tại sao lại không giải quyết nơi đây ?

Người mặt vàng có sẹo đỏ quát mắt nói:

- Nếu mi có gan thì cứ theo chúng ta mà đi, đừng hỏi lý do tại sao cả. Như thế mới gọi là anh hùng.

Cừu Thiên Hiệp vốn là kẻ tự cao tự đại, nên nghe câu nói ấy rất khó chịu. Chàng ứng tiếng đáp ngay:

- Đại trượng phu làm việc gì cũng sáng sủa không sợ ai bắt nạt cả. Nếu muốn thế các người cứ đi trước đi.

Hai người kia thấy Cừu Thiên Hiệp lắm kế của họ, cả hai mừng rỡ, coi như báu vật trong tay liền cất mình đi trước.

Cừu Thiên Hiệp nổi gót theo sau !

Kinh công của hai người kia không phải tầm thường, chỉ loáng mắt họ đã chuyển qua hơn mười nóc nhà rồi.

Cừu Thiên Hiệp cũng không chịu để đối phương khinh bỉ, chàng lắc đôi vai một cái, đã đuổi theo hai người kia bén gót.

Cả hai đều thoát ra khỏi khách sạn rẽ vào một khu rừng vắng, cách thành Tương Dương hai mươi dặm.

Lẽ ra nơi đây cũng có thể nói chuyện được rồi, nhưng hai người kia cứ tiến bước đi mãi vào rừng sâu.

Đêm khuya cảnh vắng, gió rít rạc rào khu rừng càng âm u tịch mịch trông rất dễ sợ.

Thế mà Cừ Thiên Hiệp không chút e dè !

Phải chăng vì chàng ỷ lại thuật phi hành và mấy thế kiếm mà chàng đã học được trong thiết thư khiến cho chàng tự phụ ?

Không ! Cừ Thiên Hiệp là đứa bé gan dạ và liều lĩnh. Chàng tự tin ở lòng khẳng khái và trí thông minh của chàng. Chàng đoán biết võ công của chàng hiện nay không đến nỗi dễ cho giang hồ bắt nạt, chạm đến danh dự của chàng.

Khi đã tiến sâu vào một nơi hoàn toàn vắng lặng, người gầy ốm như bộ xương dừng chân quay đầu lại nhìn Cừ Thiên Hiệp, các gân mặt giật mấy cái trước khi hấn cất giọng the thé giới thiệu:

- Ta là Bạch cốt âm sát Sa Lượng, còn người này là Châu sa quỷ diện Vạn Thắng. Chắc người cũng đã nghe danh khi nhỏ nhỏ của hai anh em ta rồi chứ ?

Cừ Thiên Hiệp chỉ nhếch mép cười qua một cái rồi nói:

- Chưa ! Ta chưa từng nghe qua những cái tên kỳ dị đó.

Vết sẹo đỏ của Châu sa quỷ diện bỗng tím bầm lên, gã hét lớn:

- Tiểu tử ! Tên tuổi của Thiên nam song tinh mà mày chưa hề nghe qua, vậy thì mày là đứa ngốc tử lại dám lặn lội trên giang hồ sao ?

Cừ Thiên Hiệp thản nhiên đáp:

- Ta hồi giờ không có ý định lặn lội trên giang hồ !

Châu sa quỷ diện Vạn Thắng lại càng tức bực hơn, quai mồm hét như sấm:

- Thằng nhỏ ! Mày lại dám dùng lời "xóc hông" với Vạn gia gia ! Hừ ! Ta coi bộ mày có số chết yếu rồi đấy.

Dứt lời, một tiếng "sét" vang lên, vòng dây gân nai quấn nơi lưng của gã tung ra, gã thuận tay quét một cái trên không như để hăm dọa.

Bạch cốt âm sát Sa Lượng lướt mình tới chằng đôi mắt ra cản lại nói:

- Quý hữu ! Hãy khoan ! Chờ tôi hỏi nó vài câu đã. Chúng ta đã lôi được hấn đến đây rồi thì không còn sợ hấn chạy đi đâu nữa.

Tiếp đó, Sa Lượng lại quay qua nhìn Cừ Thiên Hiệp, hỏi:

- Có phải người hiện đi chung với một đồng bạn không ?

Cừ Thiên Hiệp "hừ" một tiếng đáp:

- Ha.. ha ! Ta không có ai là đồng bạn cả. Các người làm gì phải bận tâm điều ấy ?

Bạch cốt âm sát Sa Lượng cau mày suy nghĩ. Nhưng Châu sa quỷ diện Vạn Thắng đã nhe răng cười hì hì, nói:

- Sa huynh ! Thiết tưởng chúng ta hỏi hấn điều ấy cũng bằng thừa. Hấn là đứa con nít làm sao có thể đồng bạn của đóa hoa "Độc tráng đơn" được ?

Bạch cốt âm sát Sa Lượng thấy lời nói của Châu sa quỷ diện cũng có lý, nên khẽ gật đầu, rồi rút kiếm ra nghiêng răng hét lớn:

- Chúng ta nói thật cho người biết, từ Thiên Nam đến đây chúng ta chỉ vì quyền thiết thư của người hiện bọc trong mình đó. Nếu biết điều, hãy đưa thiết thư ra thì chúng ta tạm tha cho mạng sống.

Cừu Thiên Hiệp không ngờ chỉ vì một quyển thiết thư mà trên đường đi của chàng lại gặp nhiều rắc rối như vậy, chàng nổi giận hét:

- Thì ta đã bảo chúng người nếu có tài thì cướp đoạt đi. Chẳng những ta không để mất thiết thư mà còn lấy mạng chúng bay để làm gương cho những quân cướp khác.

Dứt lời, chàng không đợi cho Thiên nam song tinh đánh trước, chàng xuất thủ, vận dung đôi chưởng phát ra hai luồng kinh lực ép thẳng tới song tinh.

Cừu Thiên Hiệp tuy chưa tập luyện về công phu chưởng pháp, nhưng nhờ được lão đầu đà truyền cho ba mươi năm tu vi công lực, sức chưởng của chàng hiện giờ cũng không phải tầm thường.

Chưởng lực vừa phát động thì bụi cát tung lên, xoáy tròn, đánh tạt vào mặt song tinh.

Thiên nam song tinh liền lách mình sang hai bên, chia chưởng phong ra làm hai, rồi tiến lên dùng trường kiếm và sợi gân nai cự chiến.

Công lực của song tinh quả thật phi phàm. Chúng vừa xuất thủ đã đánh bạt luồng chưởng phong của Cừu Thiên Hiệp, và song song tiến tới ba bước.

Rồi trường kiếm và roi gân nai hợp lực nhau tấn công tới tấp.

Cừu Thiên Hiệp chỉ dùng tay không, không có vũ khí, tuy vậy nhờ hộ pháp "Lôi hành cứu chuyển" mà chàng có thể né tránh được những đòn sát thủ tối độc của song tinh.

Đánh nhau được một lúc, Cừu Thiên Hiệp thiếu kinh nghiệm về giao đấu, nên bị song tinh áp đảo, chàng chỉ còn có nước né tránh không phản công được chưởng nào cả.

Bên kia, song tinh được thế càng trở tài thao túng. Roi gân nai và trường kiếm vũ động như gió táp mưa sa.

Châu Sa quỷ diện Vạn Thắng vận sức vào đan điền xuất ngón độc, hét lên:

- Nạp mạng !

Tiếng hét kịp theo một sức gió, roi gân nai nện ngang qua một đòn tưởng như kết thúc trận đấu.

Ngờ đâu, bộ pháp "Lôi hành cứu chuyển" là một môn khinh thân ảo diệu phi thường.

Chỉ thấy Cừu Thiên Hiệp lắc mình một cái, thân chàng đã bắn ra khỏi lằn roi của Châu sa quỷ diện.

Gã này thấy đối phương thân pháp cao cường như vậy, lòng tự ái dâng tràn, gã lướt mình tới bồi thêm một roi nữa, trong lúc đối phương chân chưa kịp chấm đất.

Thật là một kẻ "tối độc chí nhân".

Cừu Thiên Hiệp chưa từng gặp những nguy hiểm trên chiến trận như vậy, nên chàng thất kinh ré lên một tiếng, phóng mình nhảy lên cao và tránh được tầm roi của địch thủ.

Tuy nhiên, chàng lại chạm phải một cành liễu phát phơ gần đấy, khiến cho chàng đau đớn cả người.

Lanh trí, chàng với tay níu lấy cành liễu đu mình nhảy vọt lên !

Đầu roi da của Châu sa quỷ diện liên tiếp quất mấy cái, nhưng người chàng đã ở trên cây liễu rất an toàn.

Bạch cốt âm sát cầm trường kiếm toan phóng lên, ngờ đâu một cành liễu ném xuống ngay đầu Bạch cốt âm sát Sa Lượng

Sa Lượng thất kinh, đưa đường kiếm chặt ngang qua một đường.

"Phụt !"

Cành cây liễu vừa ném xuống bị đứt tiện đi, chỉ còn lại một khoản dài hơn bảy thước, nhẵn nhụi, rơi "bịch" dưới đất.

Song tinh thấy Cừu Thiên Hiệp có vẻ hài hước, mặt hầm hầm phóng mình lên cây liễu quyết giết cho được chàng thì giữa lúc ấy, Cừu Thiên Hiệp đã từ trên đọt cây phóng xuống nhẹ nhàng như một chiếc lá khô.

Chàng reo lớn một tiếng:

- Hay quá !

Và chàng cúi mình lượm lấy cành liễu múa vun vút, nói lớn:

- Thiên nam song tinh, hãy coi kiếm của ta đây !

Thiên nam song tinh thấy Thiên Hiệp múa càn liểu mà gọi là "kiếm" bất giác cười lên một tràng dài.

Bạch Cốt âm sát Sa Lượng nói:

- Thằng nhỏ ! Mày định làm trò hề trước cái chết của mày ư ?

Dứt lời, song tinh lại kẻ roi người kiếm hiệp lực tấn công Cừu Thiên Hiệp tới tấp.

Bây giờ Cừu Thiên Hiệp được càn liểu trong tay khác nào cọp thêm vây. Chàng không dùng "Lôi hành cửu chuyển" để tránh né nữa mà áp dụng chiêu thế "Thường thắng bát kiếm" trong thiết thư.

Chàng tun mình lên, vung càn liểu đánh thẳng vào tầm vũ khí của địch.

Châu sa quỷ diện thấy vậy cười lớn lên một tiếng, rồi quất đầu roi quăn thẳng vào càn liểu Cừu Thiên Hiệp.

Với lối đánh này, Châu sa quỷ diện cầm chắc ưu thế trong tay, nên gã hét to:

- Thằng nhỏ ! Mày tự đi tìm lấy cái chết !

Tiếng hét gã chưa dứt, thì một tiếng "set" nổi lên !

Đầu càn liểu đã quất trên cánh tay của Châu sa quỷ diện, làm cho cánh tay của gã tê cứng đi, và sợi roi gân nai bị càn liểu hất bay ra xa năm trượng, uốn éo trong không trung như một con rắn dài, rồi rơi xuống đất.

Châu sa quỷ diện "á" lên một tiếng, bắn ra xa bảy thước, mặt biến sắc.

Trong lúc đó thì Bạch cốt âm sát vung trường kiếm chém bổ qua một đường quyết chặt đứt càn liểu của Cừu Thiên Hiệp, cứu nguy cho đồng bọn, ngờ đâu kiếm hấn vừa vung lên thì hấn lại rú lên một tiếng, mặt biến sắc, nhảy lùi lại đằng sau như bị điện giật vậy.

Hấn đứng nhìn Cừu Thiên Hiệp trân trân như một pho tượng đá.

Vẻ mặt kinh dị của hấn lại càng làm cho hấn xấu xí hơn, khiến cho Cừu Thiên Hiệp không thể nào nhịn cười được.

Sự việc xảy ra không những làm cho song tinh mất vía, mà ngay cả Cừu Thiên Hiệp cũng phải ngạc nhiên.

Chàng thầm nhủ:

- Ta chỉ đánh Châu sa quỷ diện một chiêu trong "thường thắng bát kiếm" sao lại có thể làm cho cả hai cùng một lúc bị bắn ra như vậy. Hay là chúng thấy thế kiếm của ta quá lợi hại nên khùng khiếp đi chăng.

Dù sao, đã thắng được địch thủ một chiêu, chàng đại gù không nhân cơ hội kết thúc trận đấu.

Chàng tung mình nhảy tới, vùng càn liễu áp dụng thế kiếm thứ hai, đâm bổ vào Châu sa quỷ diện.

Châu sa quỷ diện vừa mới tỉnh hồn lại đã thấy trước mắt bóng càn liễu loang loán đâm đến trước ngực. Lúc đó, gã tay không, roi gân nai mất rồi, không biết cách nào đối phó được nữa. Gã muốn lách mình né tránh, nhưng lại không kịp đánh phải đưa hai tay ra chụp lấy càn liễu của Cửu Thiên Hiệp.

Nào ngờ, Cửu Thiên Hiệp vận dụng thế kiếm trong "thường thắng thiết thư" uy mãnh vô biên.

Châu sa quỷ diện Vạn Thắng rú lên một tiếng máu tươi bắn tung ra như mưa.

Tiếng rú của Châu sa quỷ diện làm cho Bạch cốt âm sát thất kinh hấn không còn tinh thần nào để đương cự với Cửu Thiên Hiệp nữa, vội tung mình nhảy đến trước mặt Châu sa quỷ diện hỏi:

- Vạn huynh ! Sao vậy ?

Vạn Thắng mếu máo nói như khóc:

- Sa huynh ! Tay.. của tôi..

Máu tươi nhuộm cả thân mình Vạn Thắng. Té ra đôi tay của gã đã bị càn liễu của Cửu Thiên Hiệp đập nát ra, chỉ còn là hai cục thịt lòng thông trông rất ghê rợn.

Thấy đồng bọn thảm hại như vậy, Bạch Cốt âm sát Sa Lượng nổi khùng, quay lại dùng trường kiếm đâm vào Cửu Thiên Hiệp tới tấp, miệng hét:

- Tiểu quỷ ! Mi dùng loại ám khí nào mà hại bạn ta ?

Cửu Thiên Hiệp cũng không ngờ thế kiếm của chàng mạn đến như vậy. May mà càn liễu, chứ nếu thật là kiếm thật thì đôi tay của Châu sa quỷ diện đã đứt lìa rồi chứ không phải dập xương mà nát thôi.

Thấy Bạch Cốt âm sát tinh liễu lĩnh, Cửu Thiên Hiệp hét lớn:

- To gan ! Người cũng muốn bỏ mạng sao ?

Bạch Cốt âm sát cố trả thù cho đồng bọn không kể gì nguy hiểm nữa, hấn một mặt xông vào đâm chém, buộc Cửu Thiên Hiệp phải vùng càn liễu để nghênh chiến.

Chàng bước tới ba bước, đánh tạt ra một đòn, gài cây trường kiếm của đối phương lại.

Rồi chỉ trong loáng mắt mũi càn liễu đã điểm vào yếu huyệt trên cánh tay Bạch Cốt âm sát làm cho cánh tay hấn tê cứng đi trường kiếm rơi xuống đất.

Hắn thất kinh, rú lên một tiếng nhảy tránh ra đằng sau hơn bảy thước.

- Hay lắm ! Kiếm pháp tuyệt trần !

Chàng ngạc nhiên vừa quay lại, đã thấy bóng một thiếu nữ màu lục xuất hiện.

Nàng nhẹ nhàng lướt tới, gót sen uyển chuyển tỏ ra một kẻ phong lưu đài các.

Cửu Thiên Hiệp giật nảy người, nhớ lại thiếu nữ áo xanh này đúng là người con gái mà trước đây chàng đã gọi lộn cửa. Chàng buộc miệng nói:

- Lại là cô nương ?

Thiếu nữ áo xanh nhoẽn miệng cười tươi đáp ngay:

- Phải ! Chính là tôi ! Thiếu hiệp thật là một cao nhân không lộ chân tướng. Kiếm pháp như vậy trên đời ai còn bì kịp ?

Cửu Thiên Hiệp bị thiếu nữ táng tưng mấy câu, bất giác đỏ mặt lên vì hổ thẹn. Chàng thu càn cảnh liểu lại, lòng rất khó chịu khi phải dùng càn cảnh liểu thay cây kiếm trước mặt mọi người.

Lục Y thiếu nữ như thông cảm, nhẹ nhàng ngọc chứa thẹn cho chàng:

- Dùng kiếm bằng cây mà hạ được đối thủ còn hay hơn là dùng kiếm thép.

Cửu Thiên Hiệp tuy không đáp lời, nhưng vẻ mặt rất hài lòng với câu nói ấy.

Lục Y thiếu nữ lại quay về phía Bạch cốt âm sát Sa Lượng cất giọng lạnh lùng nói:

- Thiên nam song tinh vì đâu lại dám chường mặt vào Trung Nguyên mà tác yêu tác quái như vậy ?

Bạch cốt âm sát hình như rất sợ Lục thiếu nữ này, nên hắn rung giọng đáp:

- Thưa Hoa qui lệnh chủ ! Anh em chúng tôi sở dĩ đến đây là vì..

Thiếu nữ áo xanh không đợi hắn nói dứt lời, đôi mắt phát ra hai luồng tinh quang sáng rực, nàng hét to:

- Câm mồm ! Ai cho chúng bây gọi là "Hoa qui lệnh chủ". Ta rất ghét người đời gọi ta bằng cái tên ấy. Tên ta là Bích Lệ Hồng sao các người không gọi ?

Bạch Cốt âm sát nghe hét, chân run cầm cập, đứng không vững:

- Xin lỗi Bích cô nương ! Kẻ ngu dốt này không ngờ Bích cô nương đã có lệnh cấm như vậy. Chính chúng tôi cũng đã trông thấy "Trang đơn lệnh" của cô nương rồi !

Câu nói này làm cho Cửu Thiên Hiệp sực nhớ lại câu chuyện song tinh đàm đạo lúc nãy ở trước phòng ngủ của chàng. Chàng buộc miệng nói:

- A ! Té ra là cô nương ! Tôi biết rồi !

Thiếu nữ áo xanh không hiểu Cửu Thiên Hiệp muốn nói gì cả, nàng mở to đôi mắt nhìn thẳng vào mắt chàng, hỏi:

- Sao thiếu hiệp biết tôi ?

Không do dự, Cừ Thiên Hiệp đáp ngay:

- Phải ! Người ta gọi cô nương là "Độc trang đơn" phải không ?

Mặt Bích Lệ Hồng bỗng nhiên biến sắc và cả đến Bạch Cốt âm sát cũng giật nảy người lùi lại ba bước.

Cừ Thiên Hiệp trái lại ngơ ngác, không hiểu tại sao chàng nói ra cái tên "Độc trang đơn" lại làm cho thiếu nữ giận đến tái mặt, còn Bạch cốt lâm sát lại khiếp người như vậy ?

Chàng liền hỏi thêm một câu nữa:

- Có phải như thế không ? Tôi đoán không sai mà !

Bích Lệ Hồng lùi lại một bước, mím chặt đôi môi nhìn Cừ Thiên Hiệp hỏi:

- Việc đó ai nói cho người biết ?

Mặt Cừ Thiên Hiệp vẫn thản nhiên, vì chàng không hề hiểu sự việc bên trong có quan hệ thế nào cả.

Chàng chỉ vào mặt Châu Sa Quỷ Diện đang nằm mọp dưới đất, cách ngoài ba trượng nói:

- Lúc này chính hắn đã nói với Bạch Cốt Âm Sát như vậy.

Bạch Cốt âm sát Sa Lượng mặt tái mét như chàm đỏ xua tay chối lia lịa:

- Không, không ! Chúng tôi có to gan lớn mật đến đâu, cũng không dám vô lễ như vậy. Xin Bích cô nương đừng nghe theo lời hắn.

Thiếu nữ áo lục từ từ bước đến trước mặt Châu Sa Quỷ Diện hai tay nắm chặt lại, tỏ ra giận dữ đến cực độ.

Nàng quát lớn:

- Hừ ! Người dám nhục mạ kẻ khác rồi giả chết nằm đó hay sao ?

Bấy giờ Cừ Thiên Hiệp mới biết cái danh hiệu "Độc trang đơn" là danh hiệu giang hồ dùng để chỉ thiếu nữ áo lục là một thiếu nữ độc ác ! Nếu không phải thế thì sao nàng lại giận dữ cho là đã nhục mạ nàng ?

Châu Sa Quỷ Diện bị cú hét hai bàn tay đau đớn quá, nằm thiếp đi, nhưng khi nghe thiếu nữ áo xanh nói như vậy cũng cố gắng cất đầu lên vang xin:

- Lệnh chủ.. Ồ ! Bích cô nương ! Tôi xin thề có đất trời tôi thật không..

Cừ Thiên Hiệp thấy hắn chối quanh hèn hạ như vậy, nên nạt lớn:

- Đồ hèn ! Chẳng lẽ ta nói dối người hay sao ?

Bích Lệ Hồng hét to:

- Người không nói thì sao hấn biết được. Ta đã từng nghe trong hai đạo hắc bạch giang hồ gọi ta là "Độc trang đơn". Ta định đi tìm vài người hỏi thử ta độc ở chỗ nào mà chúng dám gọi như vậy ?

Bạch Cốt âm sát sợ thay cho bạn, vội nói:

- Bích cô nương ! Chúng tôi thực không dám..

Nàng giận dữ hét:

- Câm miệng ! Các người đã thấy "Trang đơn lệnh" tại sao không rời xa khỏi ba mươi dặm, mà lại dám lẩn quẩn nơi đây. Như thế các người có ý khinh dễ ta rồi !

Châu Sa quỷ diện nói:

- Chúng tôi thấy "Trang đơn lệnh" đã có ý định lánh mặt đi nơi khác rồi, không ngờ thằng bé này lại ép chúng tôi đến đây giao đấu.

Thiếu nữ áo xanh đưa tay lên nói:

- Thì giờ không còn bao nhiêu nữa, bốn cô nương không thể để cho người nói nhiều lời, hãy lên đường cho sớm !

"Bùng !"

Tiếp theo là một tiếng rú kinh hồn !

Thân thể của Châu Sa Quỷ Diện bị chưởng phong của Bích Lệ Hồng đánh nát như tương, máu thịt tung toé, trông rất khủng khiếp !

Cửu Thiên Hiệp bất giác rợn người, chàng nhủ thầm:

- Thủ đoạn như vậy người đời gọi là "Độc trang đơn" cũng đã đáng lắm rồi, sao nàng còn trách thiên hạ ?

Chàng cảm giác cô nàng áo lục này đúng là một nữ ma đầu cực độc, tuy chàng không nói ra.

Thái độ và hành động của nàng chứng tỏ nàng đã từng tác yêu tác quái trên giang hồ, mà ai cũng phải khiếp sợ.

Bích Lệ Hồng đập chết Châu Sa Quỷ Diện xong, nhưng nét mặt nàng không có một chút thay đổi gì cả.

- Sa Lượng ! Người thấy lệnh mà không tránh đi, tội ấy người định sao ?

Mặt của Sa Lượng tái nhợt ! Hấn quỳ gối xuống đất run rẩy nói:

- Cô nương ! Chúng tôi là bọn hạ lưu bất tài, xin cô nương lưu tình tha tội.

Thiếu nữ khinh bỉ nói:

- Phải ! Chúng bay chỉ là bọn hạ tiện không có một khí tiết nào là võ lâm anh hùng cả. Tuy nhiên, đã thấy lệnh mà không tránh tức là phạm tội rồi ! Ta có thể tha chết cho người, nhưng người phải tự đâm một mắt, rồi cút đi nơi khác cho mau.

Nàng vừa dứt lời thì nơi mé rừng lại có một giọng nói lạnh lạnh vang lên:

- A ! Oai quá nhỉ ! Xem như dưới mắt không có người !

- o O o -